

moeder en zoon

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Ilma Paulus (60) is moeder van Sander (33) en Lilian (31) en oma van twee kleinkinderen

“Het omaschap leek me hartstikke leuk, maar vanwege mijn drukke baan als beleidsmedewerker en onderwijscoach op een ROC miste ik het niet. Bovendien moet je maar net het geluk hebben dat er kleinkinderen komen. Toen Luísa er eenmaal was, was ik helemaal van de wereld. Onbeschrijfelijk wat het met me doet. In het begin ging ik elke dag bij Sander en zijn vrouw Iris langs, mijn fototoestel in mijn tas. Ik wilde elke verandering kunnen vastleggen. En nog steeds móet ik elke week even langsgaan om Luísa te zien.

Het is triest dat ik dit niet met Jacques, Sanders vader, kan beleven. Hij is vier jaar geleden aan darmkanker overleden. Een operatie leek succesvol, maar op een scan bleek dat hij uitzaaiingen in zijn longen had. Hij was niet meer te redden. Zijn dood hakte erin. Ik was alleen, had mijn partner niet meer met wie ik alles kon delen. Ik had zo graag de geboorte van Luísa met Jacques gedeeld. Het was een klap dat hij dat niet kon meemaken. De eerste keer dat ik haar zag, ervoer ik dat nog niet zo. Ik vond het zó fijn om haar te zien, dat gevoel was overweldigend. Pas toen ik thuiskwam, besepte ik dat er niemand was met wie ik mijn geluk kon delen.

Sander heeft het er ook moeilijk mee, hij had gewild dat Luísa haar opa had gekend. Jacques zou een ontzettend leuke opa zijn geweest. Sander kan daar soms echt om janken. Ik weet dat, omdat hij me dat vertelt. We hebben altijd goed kunnen praten. Heftige conflicten hebben we nooit gehad, al kunnen we wel enorm bekvechten. Over actualiteiten of ons werk. Niet dat onze meningen zo uiteen liggen. Het is meer dat we elkaar met woorden proberen af te troeven.

We lijken erg op elkaar. Het extraverte, de humor. Soms een grote mond en toch wel een heel groot hart. We hebben ook dezelfde interesses, zoals geschiedenis en politiek. Ik zag dat vroeger al in Sander. Tijdens een kringgesprek in wat toen nog de eerste klas was, vertelde hij niet over wat hij het

Lees verder op pagina 26>

‘Sander had graag gewild dat Luísa haar opa had gekend’

Sander Paulus (33) is vader van Luísa (3 maanden)

‘Ik wist dat mijn moeder het leuk vond om oma te worden, maar ik had nooit gedacht dat het zó’n impact had. Zij trouwens ook niet. Toen ik haar de foto van de tienweken-echo liet zien, drukte ze die tegen zich aan. ‘Wat doe jij nou?’ vroeg ik. ‘Ja, achterlijk hè?’ zei ze. ‘Ik weet niet wat het is. Het maakt me gewoon blij.’

Elke dag verbaas ik me erover hoe bijzonder het is om vader te zijn. Ook dat vind ik heel bijzonder, dat iets wat in de wereld zo normaal is, voor jezelf zo wonderbaarlijk kan zijn. Eerst was er helemaal niks, en nu is er een mensje bij. Het vaderschap heeft me in één klap volwassen gemaakt. Tijdens de bevalling voelde ik me de oerman die de grot moest bewaken. Onzin natuurlijk. Ik ben een moderne man en mijn vrouw Iris werkt ook. We doen het samen. Maar ik voelde meteen die enorme verantwoordelijkheid voor iemand die totaal afhankelijk van me is.

Het doet zeer dat ik dit niet met mijn vader kan delen. Hij is vier jaar geleden aan kanker overleden. Dat hij anderhalf jaar geleden niet bij mijn huwelijk kon zijn, vond ik al verdrietig. Maar dit vind ik tien keer zo erg, dat ik hem niet kan laten zien dat de lijn doorgaat, dat de lijn Paulus niet bij mij stopt. Door de dood van mijn vader heb ik ook een stap in de volwassenheid gezet. Dat is net zo’n oerproces. Ik ben verantwoordelijk voor mijn moeder en moet in de gaten houden dat het goed met haar gaat. Zo voelt het. Niet omdat ze het zonder mij niet redt. Mijn moeder is een sterke vrouw. Ze heeft haar verdriet, maar vindt zichzelf jong genoeg om er nog wat van te maken.

Wat ze erg mist, zijn de gesprekken met mijn vader. Over ditjes en datjes, maar ook het sparren over bijvoorbeeld een verbouwing. Ik zorg ervoor dat ze daarvoor bij mij terecht kan. De band tussen ouders en hun kinderen wordt, als het opvoeden erop zit, sowieso gelijkwaardiger. Het overlijden van mijn vader heeft dat bij ons versterkt.

Ik denk dat mijn vader een geweldige opa zou zijn geweest.

Lees verder op pagina 26>

‘Sinds de dood van mijn vader hou ik in de gaten of het goed met haar gaat’

Ilma>

weekend had gedaan, maar dat de Egyptische president Sadat was vermoord. Dat hij nu als verslaggever voor Editie NL werkt, verbaast me niets. Over een aardbeving in Japan zei hij toen hij acht was: ‘Mama, ik vind het heel erg wat er is gebeurd, maar het liefst was ik erbij geweest.’

Sander was geen streber. Hij kon naar het vwo, maar ging naar de havo. In het vierde jaar ging het mis. Hij was niet vervelend, maar deed gewoon niks. Hij was compleet apathisch. Ook begon hij ineens te groeien. Dat jaar haalde hij met de hakken over de sloot, maar een jaar later zakte hij voor zijn eindexamen. In die tussentijd werd hij bijna twee meter lang. De omslag kwam toen Sander journalistiek ging studeren, hij vond het geweldig. Maar daarvoor hadden we een paar moeilijke jaren. Nú denk ik dat dit kwam door de groeisput die hij maakte. We vonden destijds dat hij maar lui op de bank lag. Waarschijnlijk had hij echt geen energie.

Sander is vertederend als vader. Hij houdt Luísa zorgvuldig in zijn armen, alsof hij iets vastheeft dat hij heel voorzichtig moet behandelen. Het vaderschap geeft hem een groot verantwoordelijkheidsgevoel. Als hij naar huis rijdt, wachten een vrouw en een kind op hem. ‘Dat is nu mijn zorg’, zegt hij.

Ondertussen blijft hij wel zijn eigen dingen doen. Laatst ging hij met vrienden een weekend naar Kopenhagen. Ik vind dat goed. Iris en hij delen een hoop, maar ze hebben allebei hun eigen werk en hun eigen vrienden. Voor mij geldt dat ook. Ik heb mijn verdriet, ja. Maar mijn leven is niet ingestort.”

Sander>

Luísa had het leuk gevonden om bij hem te zijn. Ik heb geen idee wat hij met haar zou ondernemen. Met jongens ga je voetballen. Maar wat doe je met een meisje? Ik weet dat hij in elk geval op een leuke manier met haar zou hebben gepraat. Niet in babytaal. Hij zou haar serieus nemen en grappen hebben gemaakt. Met mijn vader kon je lachen. Ik ben een mix van mijn ouders. Van mijn vader heb ik de eigenschap om snel contact te maken, de humor en de gezelligheid. Bij ons was het nooit stil aan tafel. Van mijn moeder heb ik de interesse in de wereld om me heen. Als je veel weet, sta je stevig in de maatschappij. Soms hebben mijn moeder en ik heftige discussies, over politiek, over van alles. Je kunt het bijna debatteren noemen. Daar genieten we van. Het dwingt ons over een andere mening na te denken, het maakt ons welbespraakt. Conflicten hadden we alleen in mijn puberteit. Ik was niet aan de drugs, kwam niet in aanraking met de politie, maar deed gewoon niet zoveel. Achteraf denk ik dat het kwam door de groeisput die ik maakte. ‘s Nachts lag ik wakker van de groeipijnen. Overdag was ik echt moe. Ik vind het moeilijk om te zeggen wat voor opvoeder ik zal zijn. Luísa is nog klein. Van mijn ouders heb ik geleerd dat het belangrijk is om één lijn te trekken. Zo voorkom je dat een kind te veel bepaalt. Als ouder ben je opvoeder, je hoeft geen vrienden te worden met je kinderen. Als je goed opvoedt, komt dat later vanzelf.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar lezers@tijdschrifttook.nl.